

Lupii apărură aproape imediat după ce căzu cerbul roșu și Geirmund se întrebă de cât timp îi urmăreau. Săgeata fratelui său nu fusese bine plasată în coasta cerbului, iar animalul rănit mugise și sângerase, lăsând o dâră viu colorată, care-i condusesse într-o urmărire îndelungată, sfârșită atunci când cerbul se prăbușise în zăpada timpurie cu un ultim icnet și un ultim oftat. Sunetele și mirosurile morții sale ajunseseră fără îndoială departe, în văile din jur și peste dealuri, la fel de puternice pentru haita de lupi ca și chemarea unui corn de luptă.

— Tu câți vezi? întrebă Hámund.

Geirmund aruncă o privire în pădure, scăldată deja într-o lumină crepusculară la ora aceea târzie a după-amiezii și scufundându-se încet în întuneric. Crângurile de stejari de la câmpie lăseseră de mult locul unei păduri dese de munte, în care se puteau ascunde tot felul de fiare. Trunchiuri negre de pini și mesteceni se înălțau tăcute în șiruri ce se pierdeau în depărtare, coloane ale unei Curți¹ în care Geirmund și fratele său nu fuseseră invitați. Acolo nu ardea focul în vreo vatră sau în vreun opaiț de steatit, iar dacă o asemenea Curte avea un rege sau o căpetenie, fie ea trol sau spirit, conducătorul acela nu le-ar fi oferit protecție.

¹ Nordicii trăiau în „case lungi”, dar în toată cartea s-a folosit termenul „Curte” pentru reședințele regale și ale jarlilor; de fapt, acestea nu se deosebeau de cele țărănești prin stil, ci doar prin proporții (n. trad.).

— Eu văd cinci, adăugă Hámund.

Și aceia erau doar lupii care voiau să fie văzuți. Geirmund își trase spada din teacă și luă în cealaltă mână toporul.

— S-ar putea ca în spate să aștepte de două ori mai mulți, rosti el.

— Să aștepte? se încruntă Hámund. Crezi că lupii ăștia au viclenia pe care-o are-n luptă o ceată de jefuitori?

— Așa sunt ei, așa le e felul.

Geirmund le întrezărise conducătoarea când aceasta se furișase printre copaci și apoi se oprise la vedere, ca și cum ar fi vrut să-l privească în ochi pentru a se asigura că-și dă seama că ea știe totul despre tânăr. Blana de pe ceafa lupoaicei era zbârlită și avea culoarea lemnului aduse de valuri pe țărni; deși era mare, în haita ei erau alți lupi mai mari. Ceea ce însemna că ea nu conducea doar prin forță.

— Poate că lupii ăștia nu navighează cu corăbiile lungi, dar au venit ca vikingii.

Hámund continuă să-l ia peste picior.

— Imediat o să-mi spui că vor încerca să ne atace prin flancuri.

— În mod sigur vor încerca.

Fratele lui râse acum fățiș și Geirmund se simți iritat.

— Poate că dac-ai fi petrecut mai puțin timp bând bere și lingușindu-i pe jarli cu tata, ai fi știut cum vânează lupii.

Hámund se opri din râs, însă nu răspunse. Geirmund măsură tăcerea geamănului său mai mare și știu că va trebui să răspundă mai târziu pentru insulta sa, oricât de adevărată i-ar fi fost observația, însă nu în momentul acela pândit de pericol. Câțiva lupi avansaseră către ei fără teamă, cu capetele plecate, cu buzele răsfărânte, mârâind gros în fundul gâturilor.

— Vor cerbul, spuse Hámund. Poate c-ar trebui să-i lăsăm să-l ia.

Geirmund aruncă o privire spre vânat, un mascul tânăr care nu apucase să se lupte și să-și revendice turma de

neveste. Era abia începutul iernii și încă mai avea coarnele, care, deși nu tocmai trofee, erau suficient de mari pentru a ciopli ceva util din ele, iar blana lui roșie și nepătată mai strălucea mătăsos. Carnea i-ar fi fost bună de mâncat.

— I-ai lăsa să ia ce-i al tău? întrebă Geirmund.

— Tu ai muri pentru un cerb, când cămărilor sunt pline acasă?

Francheța întrebării îl făcu pe Geirmund să cadă pe gânduri. Se aflau la trei zile distanță de Curtea lor din Avaldsnes. Ceea ce începuse ca o scurtă incursiune în căutare de vânat mic se transformase rapid în ceva mult mai ambițios. Descoperind că în apropiere de casă vânatul mare era rar, urmaseră Ålfjordul spre miazănoapte prin răsărit, până departe, în zonele înalte ce se ridicau la miazăzi prin apus de satul Olund, aproape de hotarul cu Hordaland. Dar se aflau încă la mai bine de o zi de locul acela, singurul refugiu posibil dacă bătălia s-ar fi sfârșit prost pentru ei. Lui Geirmund vântul nu-i aduse nici miros de fum, nici de mâncare. Doar aroma copacilor și izul pământului îmbibat de sub zăpadă.

— Am ajuns până aici pentru că tu ai vrut un cerb, spuse el.

— Însă nu cu prețul vieții mele. Sau al vieții tale.

Geirmund era gata să-i dea dreptate fratelui său când conducătoarea haitei reapăru brusc, rece și tăcută ca o negură din Niflheim, și mai aproape de ei decât oricare dintre ceilalți lupi. Apoi, la fel de iute, dispăru din vedere, cu capul sus. Dar Geirmund văzuse în ochii ei galbeni tăciunii lui Muspelheim, o sfidare arzătoare și neînfricată, o foamete ce dorea mai mult decât carnea de cerb. Lupoanca asta știa ce erau vânătorii și-i mai vâname. Geirmund îi simțise ura nemiloasă față de bărbații care pătrunseseră în munții ei, în Curtea pădurii ei.

Însă aceștia nu erau munții ei, iar cerbul nu era prada ei și trebuia făcută să afle acest lucru.

— Dacă fugim, spuse el, ne vor urmări și ne vor sfâșia beregatele în timp ce dormim.

— Nu cred, zise Hámund fără convingere.

— Și aș mai pune rămășag că localnicii din Olund o știu bine pe lupoaica asta.

— Și ce dacă?

Geirmund se întoarse spre fratele său, încrunțat.

— Ei sunt din Rogaland, loiali tatei. Sunt supușii noștri. Iar tu vei fi într-o zi regele lor.

Hámund își îndreptă spatele ca pentru a face față acuzației pe care Geirmund n-o mai rosti; acum îi era în joc onoarea, iar soarta, decisă.

— Haide, frate. Geirmund zâmbi larg și-și ridică armele. Vrei să lupți? Sau ai prefera mai degrabă să-ncerci să negociezi un troc pentru cerb? Arată din cap spre lupi. Ei ar fi bucuroși să propună condiții, dar nu în favoarea noastră.

Hámund își scoase arcul din lemn de tei de pe spinare.

— S-ar putea să te surprindă, frate, rosti el, însă am învățat câteva lucruri utile în călătoriile mele. Luă o săgeată din tolă și o potrive în strună. De pildă, am învățat că nu poți negocia cu marea, oricâte ofrande i-ai aduce, și nu cred că trebuie să fii vânător ca să știi că același lucru e valabil și pentru lupi.

Geirmund făcu un pas către fratele său.

— Țintește mai bine decât ai făcut-o cu cerbul.

— Ține-i departe de mine, ca să pot ținti.

Apoi Geirmund se întoarse și se așeză spate în spate cu Hámund, și amândoi se încordară pe picioare, pregătindu-se pentru lupta ce avea să vină, în timp ce lupii începură să se le dea ocol, căutând o slăbiciune sau o deschidere în apărarea aceea. Răsuflările lor nășteau norișori de ceață în aer; lumina rece a după-amiezii se diminuase și mai mult în ultimele clipe, ceea ce avantaja ochii lupilor.

Când două fiare atacă în cele din urmă, o făcură simultan din părți opuse. Geirmund auzi din spate zbârnâitul

arcului fratelui său, urmat instantaneu de un schelălăit, se plecă și-și roti spada spre al doilea lup care se năpustise către mâna în care ținea toporul. Tăișul lui lovi laba stângă din față a masculului mare, iar animalul se retrase șchio-pătând, cu laba atârându-i doar de piele.

Geirmund aruncă o privire într-o parte, către ținta fratelui său, care zăcea în zăpadă, cu botul îndoit sub trup; dintre gât și umăr i se ițea o săgeată. O lovitură mortală și o moarte rapidă.

— Bravo, frate, spuse el.

— Ce-i cu lupul tău?

— E scos din luptă. Dar n-am...

Următorul val de lupi mârâitori se repezi spre ei; erau patru, iar alți trei-patru le dădeau deja ocol, gata să sară cu colții și cu ghearele. Hámund slobozi o săgeată și scoase alta din tolbă, în vreme ce Geirmund lovi cu toporul în țeasta primului lup care se apropiase de fratele său. Săgeata își găsi ținta, însă nu ucise; lupul rănit făcu o tumbă, se sculă clătînându-se, căzu din nou, în timp ce animalul lovit de Geirmund se rostogolise și rămăsese nemișcat.

— În spatele tău! strigă Hámund, întinzând struna arcului.

Geirmund se feri când săgeata șuieră pe lângă el, auzi un bufnet și un schelălăit, însă nu avu timp să se întoarcă și să se uite. Al patrulea lup sări asupra lui înainte să poată ridica vreuna dintre arme; căzu sub greutatea lui, cu pocnetul colților ascuțiți în urechi și duhoarea răsuflării sale în nări. Își ridică brațul obișnuit cu spada, pentru a ține botul acela departe de beregata sa, iar lupul îl prinse. Colții i se înfipseră în mână, străpungând pielea și lâna hainei și după aceea propria piele, iar tânărul știu că fălcile acelea îi vor sfărâma oasele.

Deschise ochii larg și urlă în urechile lupului, apoi urlă și Hámund și, brusc, animalul se cutremură și dădu drumul brațului lui Geirmund. După aceea, sări cumva nesigur,

îndepărtându-se câțiva pași și zgâriindu-se întruna cu laba pe față – o săgeată îi ieșea dintr-un ochi. În acea intimitate a luptei, Hámund îl înjunghiasse cu săgeata, folosind-o ca pe un pumnal, așa încât coada nu pătrunsese suficient de adânc în creier pentru a-l ucide instantaneu. Hámund mai trase o săgeată pentru a termina treaba, cu atenția concentrată asupra animalului care se zbătea.

Geirmund încă nu se ridicase în picioare când al cincilea animal atacă breșa aceea îngustă din apărarea lor. Se strădui să se scoale, sângerând și alunecând în zăpadă, totuși nu putu ajunge la timp la fratele său. Lupul sări la Hámund, își înfipse colții în subsuoara brațului cu care trăgea și-l trase la pământ.

— Nu! răcni Geirmund.

Își pierduse spada, dar se repezi asupra lupului cu toporul, coborându-l cu ambele mâini în mijlocul spinării fiarei și retezându-i coloana vertebrală. Lupul urlă și încercă să fugă, târându-și labele posterioare inutile, dar Geirmund îi curmă iute suferința, înainte de a se întoarce pentru a înfrunta următorul asalt.

Însă nu mai urmă vreun alt asalt, iar bătălia se încheie brusc. Haita părea să fi dispărut pur și simplu, cel puțin pentru moment, lăsându-și morții și răniții în urmă. Geirmund își luă spada și-i ucise pe cei doi lupi care încă se zbăteau și sufereau. Atunci observă laba aproape retezată care-i atârna ultimului atacator al fratelui său, o rană gravă ce nu-l împiedicase să revină în bătălie cu și mai mult curaj și ferocitate. Sau poate că lupul știa pur și simplu că va muri, așa că hotărâse să-și întâmpine soarta luptând. Oricare i-ar fi fost motivul, tânărul îl considera demn de onoare. Îngenunche lângă lup în semn de admirație, care se preschimbă ușor într-un soi de regret.

— Au plecat? întrebă Hámund.

Geirmund încuviință din cap.

— Se vor întoarce?

— Întotdeauna, spuse Geirmund. Însă nu azi.

— Cât de grav e brațul tău?

Geirmund coborî ochii și văzu ceva alburii care-i ieșea din mâneca înroșită și ruptă. La început, se gândi că ar putea fi osul brațului, dar în clipa următoare își dădu seama că era pur și simplu un colț de lup. Îl scoase și-l ținu în palmă, un colț fildeșiu, cu rădăcinile însângerate.

— N-o să mor din atât, spuse el.

Se întoarse apoi să-și cerceteze fratele, care-l privea fix, cu ochii încă strălucind de frenezia luptei, și văzu o pată roșie care i se întindea pe coaste.

— Mă tem că tu ești rănit mai grav.

Hámund își desprinsese privirea de pe brațul lui Geirmund și o coborî spre sine.

— Și eu voi trăi să mai dau o luptă. Sângele ăla mai mult sperie.

— Ești sigur?

Fratele său înghiți un nod, încuviință din cap și aruncă o privire peste câmpul de bătălie.

— Am doborât șase.

Geirmund puse o mână pe flancul lupului și-și înfipse degetele în blana groasă, pipăindu-i coastele.

— Sunt aproape piele și os, spuse el, și colții li se clatină-n gingii.

Nu erau însetați de sânge, nu erau răi sau răzbunători, ci doar disperați; dar Geirmund știa că asta nu schimba nimic în cele din urmă și strânse colțul în pumn. Chiar dacă sfidarea și furia pe care le citise în ochii conducătoarei haitei fuseseră doar o închipuire, era adevărat că în Rogaland nu exista pur și simplu suficient teritoriu și pradă pentru a hrăni toate burțile. Lupta și moartea erau inevitabile.

Se ridică în picioare.

— Trebuie să facem tabără. Să aprindem un foc, să ne curățăm rănile și după aceea să jupuim animalele. Vom pleca mâine dimineață.

Hámund clipi și încuviință din cap. Până la apusul soarelui, curățara o zonă de pământ și tăiară lemne uscate. Apoi, Geirmund târî stârvurile lupilor mai aproape de groapa pentru foc, în timp ce Hámund se aplecă să aprindă lemnele cu scăpărătoarea împodobită pe care o cumpărase în una dintre călătoriile făcute cu tatăl lor spre răsărit, în Finland. Avea un mâner din bronz sclipitor, sculptat, ce înfățișa doi călăreți față-n față, dar, în ciuda ornamentelor, nu producea scântei mai bune decât amnarul simplu al lui Geirmund. Părea că Hámund se chinuie cu ea, loviturile sale fiind slabe și ineficiente. Geirmund se pregătea să intervină când, în sfârșit, din așchii se înălțară câteva firicele de fum, încolăcindu-se. Hámund se ridică încet, aproape nesigur pe picioare.

— N-arăți bine, spuse Geirmund.

Hámund aprobă din cap.

— Simt..., spuse el, fără să termine.

— Stai jos. Lasă-mă să mă uit la...

Hámund căzu la pământ, ca și cum ar fi rămas brusc fără oase. Geirmund se rezezi lângă el.

— Uită-te la mine, îi spuse, pălmuind obrazul palid al fratelui său. Uită-te la mine!

Însă ochii acestuia se dădură peste cap înapoia pleoapelor pe jumătate închise.

Straturile de haine din zona coastelor lui Hámund se simțeau grele și îmbibate. Geirmund luă cuțitul și le spin-tecă, descoperind sub brațul fratelui său o rană adâncă, din care mai curgea sânge. La vederea ei, șuieră printre dinți și sări spre vatra în care ardea focul. Își puse lama toporului în flăcările ce începuseră să crească, apoi umplu o cană de steatit cu zăpadă. O lăsă lângă foc să se topească și să se încălzească; reveni lângă Hámund și-și dădu silința să oprească prin apăsarea palmelor curgerea sângelui.

— Prostule, șopti el.

După câteva clipe, luă cana și-i turnă conținutul aburind peste rană, ca s-o curețe. Apucă imediat toporul și-i probă căldura aruncând pe metal zăpadă, care sfârâi și se topi.

— Nu știi dacă poți să mă auzi, spuse Geirmund, stând în picioare deasupra fratelui său, dar țin-te bine. O să doară.

Se aplecă și-i apucă încheietura mâinii. Îi ridică brațul pentru a expune complet rana și apăsă partea plată a toporului pe carnea sfărtecată. Hámund gemu, însă nu tresări în timp ce metalul încins îi pârlea pielea, trimițând fumul și mirosul de carne arsă în nările lui Geirmund, care icni, știind ce era.

Nu după multă vreme îndepărtă toporul, care se desprinse ușor de pe pielea fratelui său, ușurat că rana cu aspect teribil părea să nu mai sângereze. Spera ca sângele să nu se fi întors către interior pentru a umple burta lui Hámund și cușca toracică, dar oricum nu putea face nimic în privința aceea. Rupse o fâșie de pânză și o îmbibă cu miezul rămas în burduf. După aceea, o vârî sub brațul fratelui său, peste rană, și legă brațul de trupul lui Hámund, pentru a ține bandajul la locul său și rana apăsată.

— Acum trebuie doar să gălesc o cale să te duc de-aici, spuse el și-și îndreptă atenția spre lupii morți.

Îi alese pe cei doi mai mari, unul fiind cel cu laba tăiată, îi atârnă și începu să-i jupoaie la lumina focului, lucrând cu grijă, însă cât putea de repede. În mod obișnuit, le-ar fi spintecat burțile și labele, pentru a desface pieile și a le întinde pe o suprafață orizontală, dar pentru planul din clipa aceea avea nevoie ca blana să rămână într-o singură bucată, ceea ce necesita timp, grijă și putere. Începu de la labe, făcând tăieturi minime prin piele, și întoarse blana pe dos în josul corpului, ca și cum ar fi îndepărtat niște jambiere ude care se strânseseră pe picior. Uneori trebui să se folosească de greutatea corpului pentru a trage pielea în jos, departe de carne; deși era frig, transpiră din cauza muncii, însă în cele din urmă obținu două baloturi moi de blană. Luă

toporul și doborî doi mesteceni tineri, ambii cu trunchiurile groase cât încheietura mâinii, și îi tăie apoi pe jumătate, cât de statura fratelui său. Întinse blănil de lup una cu botul la coada celeilalte și trecu cele două prăjini prin ele. După ce trase mestecenii într-o parte și alta, blănurile se întinseră bine între ei, creând o targă-sanie în același timp rezistentă, moale și ținând departe aerul rece și zăpada de sub ea.

Geirmund trase targa lângă Hámund și-l rostogoli ușor pe ea, iar după ce-l prinse bine împreună cu arcul și celelalte arme, erau gata de plecare.

Ar fi fost periculos să călătorească noaptea, dar tânărul se temea că ar fi fost și mai periculos să zăbovească acolo, nu numai din cauza lupilor, ci și pentru că fratele său era rănit. Hámund avea nevoie, și încă iute, de iscusința unui vindecător din Avaldsnes, unul care să posede abilitatea de a împiedica rana să intre în putrefacție. O întârziere ar fi însemnat aproape sigur moartea.

Geirmund lăsă leșurile lupilor pe zăpadă, pentru haita lor, dacă s-ar fi întors, căci lupii își mâncau uneori semenii; știa însă că ei aveau să devoreze mai întâi cadavrul cerbului roșu, care-i aștepta. Tăie câteva bucăți mari de carne din pulpele vânatului, cât să se hrănească el și Hámund pe drumul de întoarcere, și abandonează restul.

Luă după aceea frânghia pe care o folosise la atârarea lupilor și o legă în jurul mestecenilor, alcătuiind lațuri pe care le putea trece peste piept și umeri. În felul acela, spinarea lui urma să ducă majoritatea poverii, lăsându-i mâinile libere să țină prăjinile și să păstreze targa dreaptă. Dar când o ridică prima dată, greutatea adunată a trupului fratelui său, a blănilor de lup și a mestecenilor îi tăie respirația și-l făcu să se împiedice chiar înainte de a face primul pas.

— Thór, dă-mi putere, șopti el, străduindu-se să-și recapete echilibrul.

O clipă mai târziu, porni la drum.

Trecură o noapte, o zi, o altă noapte și o altă zi, iar mușchii umerilor lui Geirmund amortiră în cele din urmă, acolo unde frânghiile nemiloase îi presau carnea ca niște lame de topor. Și picioarele îi amortiseră, din cauza greutateii care îi apăsa călcâiele în pământ, precum și a zăpezii și a gheții pe care călca, iar spatele înțepenit îi scârțâia ca un stejar bătrân gata să cadă în furtună. Prăjinile îi juliseră mâinile până la carne prin mănuși, iar pieptul îl ardea în adânc, acolo unde aerul înghețat pe care-l inspira se întâlnea cu focul din plămâni.

Trecuse de zorii celei de-a treia zile când lăsă în sfârșit în urmă stâncile și zăpada munților și ajunse la șes, unde câmpurile deschise și pajiștile îi făceau mai puține probleme. În unele locuri, iarba înaltă, udă de ploaie, oferea un teren moale și alunecos pe care să tragă targa, ceea ce-i ușură o vreme deplasarea.

Însă nici asta nu dură prea mult.

Pe măsură ce soarele se apropia de amiază, un adversar mult mai letal înlocui durerea care-i fusese dușman. Mușchii din picioarele și brațele lui Geirmund tremurau de epuizare, și-și simțea articulațiile și ligamentele roase și desprinse de la locurile lor. Dacă durerea fusese un adversar direct împotriva căruia se putea mobiliza și cu care putea să lupte, oboseala era un asediu fără sfârșit, care aștepta răbdător până avea să-și folosească toate rezervele și,

astfel epuizat, să se prăbușească în cele din urmă. Pentru a rezista, știa că avea nevoie de somn, dar spera să ajungă la Avaldsnes fără popas; până acum își acordase doar pauze foarte scurte pentru a evalua starea lui Hámund, pentru a frige carnea de cerb și a molfăi câteva îmbucături din ea, închizând ochii doar de două ori și trezindu-se înainte să înceapă să viseze. Acum însă își dădea seama că nu avea de ales. Corpul lui nu mai putea să reziste mult.

La câteva sute de stâneni în față, zări un aluniș lângă un iaz mic și decise că putea fi un loc bun de odihnă. După ce ajunse acolo, lăsă pe pământ targa cu fratele său și se prăbuși peste frunzele umede și cojile de alune, învăluit în mirosul umed și dulceag al vegetației mucegăite.

Înainte de a-și îngădui să adoarmă, controlă culoarea și febra lui Hámund și, cu toate că fața cenușie a acestuia părea încă palidă, fruntea nu-i era fierbinte la atingere, ceea ce Geirmund luă drept semn bun. De când își pierduse cunoștința, fratele lui păruse afundat într-un somn agitat, mormăind uneori și strigând alteori, dar nu se trezise niciodată pe deplin. Gândindu-se la durerile și disconfortul pe care altfel le-ar fi simțit cu siguranță, Geirmund își spuse că starea lui actuală era binecuvântată, atât timp cât nu era de rău augur. De aceea nu încercase să-l trezească și n-o făcu nici acum, când ridică în cele din urmă ancora minții sale și lăsă valul să-l ducă unde voia. Când redeschise ochii, era noapte și tremura.

Durerea se întorsese, însă Geirmund o primi cu bucurie și cu o voință reînnoită de a o înfrunta. Strânse din dinți și se ridică în picioare, ca să adune lemne pentru foc, ca să-și poată examina fratele în lumină și să se încălzească înainte de ultimul efort al călătoriei. Fu surprins să constate că Hámund avea ochii deschiși și-l privea.

— Cum te simți? întrebă Geirmund, îndreptându-se spre el.

— Mă mănâncă toate. Blănille astea de lup au purici. Hámund încercă să zâmbească. În plus, m-aș simți mai bine dacă mi-aș putea face nevoile.

Geirmund chicoti și desprinse curelele care-l legau pe fratele său de sanie, apoi îl ajută să se scoale.

— Ai grijă la braț, îi spuse. Nu-ncerca să-l ridici.

— Nu cred c-aș putea, chiar dacă nu l-ai fi legat.

Hámund șchiopătă imediat dincolo de cercul de lumină azvârlit de foc și Geirmund așteptă o vreme înainte să-l strige. Celălalt apăru fără cuvinte și se întinse din nou pe sanie, gemând. Fratele lui îi oferi ultimele îmbucături din carnea rece de cerb pe care o fripsese cu o zi înainte, sau în ziua dinaintea aceleia. Era greu de ținut minte.

— Unde suntem? întrebă Hámund.

Geirmund se așeză față în față cu el, de cealaltă parte a focului.

— Sper să ajungem la Curte mâine, înainte de căderea nopții.

Fratele lui se opri din mestecat.

— M-ai cărat până aici?

Geirmund mai aruncă în flăcări o bucată de lemn de alun, ridicând scânteii și o trâmbă de fum gros cu gust de alune.

— Ce altceva puteam să fac? Erai prea leneș ca să mergi pe jos.

— Asta așa-i. Hámund râse, făcu o grimasă și mușcă iarăși din friptură. Mă tem că încă mă simt leneș.

Geirmund îi putea zări în ochi mândria și îngrijorarea; îi cunoștea gândurile la fel de bine cum le cunoștea și celălalt pe ale sale. Hámund nu avea putere să meargă, însă nici nu voia să fie o povară. Strânse din umeri.

— Încă o zi nu-nseamnă nimic pentru mine.

— Dar înseamnă pentru mine, spuse Hámund. Eu sunt cel mușcat de purici.

— Erai deja mușcat de purici. Clanul tău de purici și clanul lupilor ar putea apăra un Althing.

Hámund chicoti și se strâmbă iarăși.

— Nu mă face să râd.

— Mă-ndoiesc c-o să ai motive de râs după ce pornim la drum.

Geirmund se ridică și adună în ambele mâini frunze umede. Le aruncă după aceea pe foc și stinse flăcările, lăsând în beznă alunișul.

— Ești gata?

Hámund privi cerul nopții și stelele sale, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama cât de aproape erau de răsărit.

— Acum?

— Da. Cred că trebuie. Geirmund își scutură frunzele de pe mâini și vocea îi deveni îngrijorată fără să vrea. Ai nevoie de un vindecător mai priceput decât mine.

Celălalt încuviință încet din cap.

— Atunci presupun că trebuie să pornim.

Tânărul începu să-și lege din nou fratele de targă, pentru ultima oară, însă de data asta, Hámund era suficient de treaz ca să geamă de durere. Sunetul suferinței sale stârni mila lui Geirmund, însă nu întreprinse nimic pentru a schimba ceea ce trebuia făcut, iar Hámund, la rândul său, nu scoase nici măcar un cuvânt, nu se plânse deloc, mulțumindu-se să-și strângă buzele și ochii pe parcursul calvarului. Când Geirmund termină, rosti:

— Dă-mi spada.

Geirmund făcu o pauză.

— Spada ta?

— S-o țin în mână.

Celălalt înțelese atunci dorința fratelui său și încercă să-i alunge temerile.

— Soarta n-a terminat cu tine. Și nici tata. El însuși s-ar duce-n Valhalla ca să te aducă înapoi din...

— Te rog, frate. Hámund deschise mâna de lângă piept. Dă-mi spada.

Indiferent dacă avea sau nu să-i fie de folos, Geirmund nu găsea niciun motiv întemeiat pentru a-i refuza fratelui său onoarea de a avea spada în mână dacă ar fi ajuns la capătul firului vieții înainte să intre în Avaldsnes. În sinea sa, jură că va fi mai iute decât Nornele și foarfecii lor, în timp ce dezlega spada lui Hámund de unde o fixase și o trăgea din teacă. Arma avea lama din oțel fin de Frakkland, era un dar de la tatăl lor înainte de prima călătorie pe mare a lui Hámund și, din câte știa Geirmund, nu gustase niciodată sânge de om sau de animal. Mânerul îi era înfășurat cu un șnur de piele ca să nu alunecă în palmă, și atât mânerul, cât și măciulia prin care se termina aveau încrustate modele de roți din argint și aur. Ondulațiile și vârtejurile ce se încolăceau pe lungimea ei rece străluceau ca un râu în lumina stelelor.

— Să știi că dac-o scapi, nu mă-ntorc după ea, spuse Geirmund cu falsă severitate.

— Știu.

Strecură vârful spadei sub una dintre curelele de lângă genunchii fratelui său, ca s-o fixeze oarecum, dacă Hámund nu mai reușea s-o țină, și-i puse mânerul în palma deschisă.

— Mulțumesc.

Hámund strânse pumnul în jurul ei și o trase aproape de inimă.

Geirmund încuviință din cap și se duse la capătul târgii, apoi îngenunche pentru a-și strecura frânghiile pe umeri. Când se ridică, greutatea lor îi tăie carnea cu o ferocitate renăscută, iar el se întrebă dacă va mai putea să vâslească vreodată, când avea să vină în cele din urmă vremea să navigheze pe propria-i corabie.

— Cred că ești mai ușor, spuse el. Mulțumesc că te-ai ușurat în pădure.

Hámund chicoti în spatele lui, însă râsul îi fu iute înăbușit de un geamăt, iar gemetele se întetiră când Geirmund se aplecă în corzi, iar targa-sanie se zgudui și începu să înainteze.

În timp ce mergea pe o fâșie de câmpie ce avea Ålfjord la miazănoapte și Skjoldafjord la miazăzi, făcu tot posibilul să caute teren neted; dar era încă întuneric. Hurducăturile și zdruncinăturile erau inevitabile și, cu fiecare dintre ele, Hámund părea să geamă mai tare. În mare parte din noapte, Geirmund se folosi de stele pentru a-și păstra direcția, însă chiar înainte de răsărit își pierdu călăuzele în spatele unui banc gros de nori care aduse tunete și ploaie. Hámund amuți atunci, deși tălpile lui Geirmund alunecau mai des pe pământul umed, făcându-l să încline sania. Se opri pentru a se asigura că starea fratelui său nu se înrăutățise și că nu-și pierduse din nou cunoștința, însă văzu că acesta își suporta soarta cu stoicism.

— Te rog doar să-mi acoperi capul, spuse el printre dinții încleștați, cu fața îndreptată spre cer, ochii închiși și cu picături de ploaie prinse în gene.

— Bineînțeles, ar fi trebuit să... Geirmund trase gluga mantiei lui Hámund în sus și cât putu de mult peste capul său, până la vârful nasului. Asta-i tot ce pot face.

Hámund încuviință cu greu din cap, iar încheieturile degetelor ce strângeau spada erau albe.

Geirmund suspină și-și luă iarăși jugul, ca un animal de povară. Ploaia cădea tare și rece și-i pătrundea prin mantie, piele și blănuri pe la cusături, dar reuși să ajungă într-o zonă cu semănături, unde existau drumuri. În miazăzi prin răsărit, o întindere de pământ stâncos se ridica pleșuvă și cenușie, însă el o ocoli pe la miazăzi, în apropiere de țărmlul Skjoldafjordului; pe măsură ce dimineața se scurse, ploaia se mai domoli și de pe înălțimi se rostogoli ceața, care se adună în locurile mai joase și pe apă. Geirmund urmări țărmlul fiordului și, după aceea, malul unui lac.

Drumurile ar fi trebuit să ușureze înaintarea, însă ploaia le transformase în mlaștini ce împotmoleau cizmele tânărilor și se agățau de capetele prăjinilor tărgii, acoperindu-le

cu noroi greu. Pasul îi încetini, deși trupul i se încordase la limita puterilor, iar inima-i părea gata să pocnească. De două ori genunchii îi cedară pur și simplu și căzu împreună cu fratele său în noroi, iar a treia oară rămase întins, nesigur că va putea măcar să se ridice în picioare.

— Nu se vede nicio casă? întrebă Hámund. Sau vreun loc unde să ne adăpostim?

— Nu încă, spuse Geirmund, cu mâna la piept, în timp ce se străduia să-și recapete respirația, deși simțea iz de lemne arse. Și chiar... dacă ar fi, tot așa... tot ar trebui... s-aduc un vindecător și... asta ar lua prea mult timp.

Geirmund se sculă mai întâi în genunchi, apoi în picioare.

— Pot să aștept un vindecător, zise Hámund. Găsește un loc unde să mă lași și pleacă.

Fratele său se înhămă iarăși.

— Nu te las nicăieri.

— Dar nu poți...

— Am spus că nu... Geirmund încercase să ridice vocea, însă efortul nu făcuse decât să-i taie respirația. Nu te las nicăieri.

Se gândi să iasă cu sania de pe drum pentru a căuta un teren mai accesibil, însă ogoarele de orz din jur fuseseră recoltate și păreau chiar mai impracticabile decât ceea ce se întindea în față. Singura alternativă era să continue. Nimic altceva decât drumul și noroiul și leghele pe care le mai avea de străbătut, chiar dacă ar fi căzut încă de o mie de ori. Curând pierdu noțiunea distanțelor dintre dealurile și copacii îndepărtați; conștiința îi era focalizată doar pe intervalul dintre doi pași consecutivi și nu se gândea la nimic dincolo de mersul său din ce în ce mai nevolnic. Ignoră până și certitudinea tot mai mare că nu va rezista, că nu putea să mai reziste mult timp și că nu vor ajunge acasă. Continuă să înainteze.

În cele din urmă, norii de ploaie se împrăștiară, iar lumina soarelui făcu să strălucească lumea umedă dimprejur. Când

ajunseră la promontoriul de miazănoapte al Førrsfjordului, cotiră către miazăzi prin apus și-i urmară țărmlul spre strâmtoarea Karmsund și spre casă. Deși poate că era mai puțin frig, Geirmund nu căpătă nicio putere de pe urma schimbării vremii, ba chiar descoperi că acum trebuia să mijească ochii din cauza strălucirii ce țâșnea din numeroasele bălți de pe drum și-l orbea.

— Auzi? întrebă deodată Hámund.

— S-aud... ce?

— Cai. Călăreți.

Tânărul se opri și încercă să asculte peste bubuitul asurzitor cauzat de efort în urechile sale. Fratele său avea dreptate. În fața lor erau călători, după următoarea curbă, după cum se auzea. Vocile lor răsunau pe drumul mlăștinos, blestemând noroiul și ploaia.

— Prea gălăgioși pentru a fi tâlhari, spuse Hámund.

Avea din nou dreptate. Tâlharii nu călătoreau pe drumuri, ci se ascundeau în locuri singuratice și așteptau călători pe care să-i ucidă și să-i jefuiască. Dar înainte ca Geirmund să-și poată aduna mințile pentru a decide dacă n-ar fi prudent să-i evite oricum, călătorii apărură. Iar la o clipă după aceea, aceștia strigară, văzându-i, iar Geirmund crezu că recunoaște vocea aspră și familiară a lui Steinólfur. Pe când călăreții se grăbeau spre ei, se întrebă dacă nu cumva îl cuprinsese o nebunie sau un delir, însă când se apropiară, îl văzu nu numai pe Steinólfur, ci și pe tânărul său ucenic, Skjalgi, un flăcău cu o cicatrice inconfundabilă deasupra ochiului stâng lipsit de vedere. Călăreau împreună cu alți patru bărbați din Avaldsnes și străbătură porțiunea de drum până la Geirmund ca și cum n-ar fi fost decât o aruncătură de băț. Tânărul fu atât de ușurat să-i vadă că aproape că se clătină pe picioare.

— Stați! strigă Steinólfur, trăgându-și frâiele la câțiva pași depărtare. Geirmund, tu ești?

— Da, spuse tânărul.

Un tremur îi cuprinse brațele.

— Ce-i sania aia pe care o tragi? Steinólfur descălecă și veni către el. Unde-i Hámund?

— Sania este *chiar* Hámund, spuse Hámund.

Skjalgi descălecuse și el, iar cei doi bărbați se grăbiră să ia prăjinile tărgii din mâinile lui Geirmund. Fură siliți să o facă cu forța, nu pentru că acesta ar fi refuzat să le dea drumul, ci pentru că nu reușea să-și descleșteze degetele. Skjalgi preluă apoi greutatea tărgii cu brațele sale, în vreme ce Steinólfur ridică frânghiile de pe umerii tânărului.

— Pe toți zeii, șopti el uitându-se în ochii lui Geirmund. Ce-ați pățit?

— Lupii, spuse Hámund.

— Lupi? Skjalgi așeză încet sania pe pământ. Unde?

— La o zi de mers călare de aici, răspunse Geirmund. Lângă Olund.

— Olund? Steinólfur clătină din cap. Trebuia să vânați veverițe. Tatăl vostru a trimis oameni să vă caute, dar niciunul până la Olund.

— Am vrut mai mult decât veverițe, zise Hámund.

— Steinólfur, ascultă-mă. Geirmund găsisse în sfârșit cuvintele pentru a spune ceea ce trebuia spus. Fratele meu este rănit grav, sub braț. Are nevoie de un vindecător.

Steinólfur se uită la Hámund.

— Poți să călărești?

— Aș putea sui pe cal, zise Hámund, însă nu cred că rezist decât la o călătorie foarte scurtă.

— Va trebui să-l susțină cineva, spuse Geirmund.

Unul dintre ceilalți, un bărbat pe nume Egil, rosti:

— Calul meu îl poate duce pe Hel-hide.

Geirmund ignoră porecla aceea, deși o ura, pentru că nimeni dintre cei care o foloseau n-o făcea în chip insultător. Steinólfur încuviință din cap și spuse:

— Calul lui Egil este cel mai puternic.

Îi făcu semn călărețului să se apropie și-i strigă lui Skjalgi să-l dezlege pe Hámund de pe targă. Imediat se întoarse spre Geirmund.

— Și cu tine cum rămâne? Brațul tău n-arată prea bine.

Geirmund coborî ochii. Uitase de propria rană, iar sângele se uscaser deja în straturile mânecilor, amestecat cu noroi acolo unde țesătura și pielea se rupseseră.

— Încă nu m-am îngrijit de el.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, după ce pleacă fratele tău, spuse Steinólfur.

Apoi Geirmund văzu cum Egil se apropie pe calul său puternic, un armăsar șarg, cu coamă aurie, și cum mai mulți bărbați se adună și-l ridică pe Hámund în șa, în fața călărețului. După ce-l instalară, Steinólfur se adresă celorlalți din grupul său:

— Eu și Skjalgi vom veni în spatele vostru cu Geirmund. Trebuie ca Hámund s-ajungă la Curtea regelui Hjörr înainte de apusul soarelui.

Călăreții dădură din capete în semn de aprobare și, o clipă mai târziu, Geirmund îi privi cum se îndepărtau în galop purtându-l pe fratele său, cu bucați de noroi zburând de sub copitele cailor.

— Trebuie să merg cu el, spuse tânărul. Trebuie...

— Nu pleci nicăieri până nu mă uit la brațul tău.

Steinólfur îl conduse în afara drumului, sub umbra unui frasin mare, iar Geirmund era prea epuizat ca să protesteze.

— După aceea, adăugă bărbatul, poți să-mi spui de ce nu l-ai lăsat pur și simplu pe Hámund să moară.